

Erstatning for Omkostningerne, der ere forbundne dermed. Men selvfølgelig er en saadan Foranstaltning jo langt fra tilstrækkelig, og der er efter det Standpunkt, hvorpaa nu Videnskaben er kommen med Hensyn til denne Sygdom, efter min Formening ikke nogen Tvivl om, at denne smittefarlige Sygdom bør behandles efter ganske de samme Grundsætninger, som gælde for de øvrige smittomme Sygdomme, og at altsaa en Desinfektion, hvor den er nødvendig, maa finde Sted efter Sundhedskommissionens Paalæg og ogsaa udføres ved Sundhedskommissionens Foranstaltning. Der er imidlertid, som ogsaa oplyst i Lovforslagets Motiver, en Vanskelighed til Stede ved denne Sygdom, og det er for det første den, at det jo er lidt vanskeligt at bestemme, i hvilken Grad Sygdommen skal være udviklet for egentlig at være smittefarlig; thi enhver som helst ubetydelig Lungeaffektion kan selvfølgelig ikke endnu, antager jeg, medføre Smitte. Og den anden Vanskelighed er der hos denne Sygdom, at medens man ved andre smittomme Sygdomme jo i Reglen har den paagældende paa Sygelejet, og Smittefaren er ophævet i det Øjeblik, Helbredelsen er tilendebragt, saa er denne Smittefare saa at sige ambulans og kan strække sig ud over lange Tidsrum. Den paagældende gaar frit omkring og kan altsaa ved denne sin Færd uden selvfølgelig selv at vide det let medføre Fare for andre. Som det høje Ting vil se, er der derfor mellem den højtagnede Minister og Sundhedskollegiet ikke opnaaet Enighed om, i hvilken Udstrækning Desinfektion skal finde Sted paa Grund af fremstredne Tuberkulose, idet Sundhedskollegiet for det første har besvaret det Spørgsmaal om, hvornaar, paa hvilket Udviklingsstadium Sygdommen maa staa, inden den kan anses for smittefarlig, som det forekommer mig med Føje, derhen, at det maa være Genstand for Afgørelse og Skon i det enkelte Tilfælde af den Læge, der er Medlem af Sundhedskommissionen, altsaa i Reglen Distriktlægen, og hvad angaar det Omfang, hvori Desinfektionen bør finde Sted, mener Sundhedskollegiet, at man bør gaa en Del videre, end dette Lovforslag gaar, idet Sundhedskollegiet ikke blot anser det — saaledes som Lovforslaget her har udtalt — for nødvendigt, at Desinfektionen kan anordnes af Sundhedskommissionen efter Dødsfald og Desinfektion ikke blot af det Værelse, hvor Døden er indtraadt, men ogsaa af de Tjenestegæstene, Gangklæder og Sengklæder, som den afdøde har benyttet, men ogsaa formener, at en lignende Desinfektion maa af Sundhedskommissionen kunne paabydes og foran-

stalles i Tilfælde af Flytning fra et varigt Ophold til et andet. Jeg tillader mig at tro, at den tilsigtede Nytte af Lovforslaget ikke vil naas, hvis man ikke strækker sig saa vidt, som Sundhedskollegiet har forlangt. Det vil i mange Tilfælde være uforvarsligt, hvis Sundhedskommissionen skulde være udelukket fra, hvor en stærkt angreben Svindsotpatient har beboet en Værelighed, at anordne og foranstalte en Desinfektion af de Lokaler, han har benyttet. Jeg tror derfor at turde anbefale det Udvalg, jeg antager bliver nedsat, at tage Spørgsmaalet under alvorlig Overvejelse. Selvfølgelig vil en Udvidelse af Retten til Desinfektion have Betydning i pekuniær Henseende. Som bekendt, er det en meget kostbar Foranstaltning, der er indført ved Lov af 30te Marts 1892, og det foreliggende lille Lovforslag, der kun anordner Desinfektion ved Dødsfald paa Grund af Tuberkulose, anslaaes af Regeringen til at ville medføre en Udgift af omtrent 50,000 Kr., hvilket jeg antager er udregnet saaledes, at enhver enkelt Desinfektion vil koste 8 à 10 Kr., og da der aarlig maa antages her i Landet at dø af Lungevindsot henved 6,000 Mennesker, vil Summen derigennem omtrent komme ud. Hvis man maatte kunne enes om en Udvidelse af Lovforslagets Bestemmelse i det Omfang, som anbefales af det kongelige Sundhedskollegium, vil selvfølgelig Udgiften blive noget forøget. I hvilken Grad den vil blive forøget, om den vil blive det dobbelte, kan man ikke have nogen bestemt Mening om; men det maa dog vel forudsættes, at Sundhedskommissionen kun i virkelig farlige Tilfælde vil anordne Desinfektion blot paa Grund af Flytning fra det ene Sted til det andet.

Der er i det andet Ting fremkommet et Forslag om samme Genstand. Jeg skal selvfølgelig ikke komme ind paa dette Forslags Details, men kun sige, at man vel maa vogte sig for paa den ene Side at gaa saa yderligt af Frygt for Smitte, at man derved gør den syges Stilling i Samfundet ulidelig, og paa den anden Side uden virkelig fyldestgørende Grunde paabyrde det offentlige meget betydelige Udgifter. Men jeg tror, at, med den Begrænsning, som Sundhedskollegiet har foreslaaet, og som jeg tillader mig at anbefale et æret Udvalg at tage under Overvejelse, gaar man hverken til den ene eller anden Side videre, end forstandigt er. Statens Udgifter i Anledning af Loven af 1892 løbe vistnok for Tiden op til henimod 800,000 Kr. om Aaret. Det er altsaa en forholdsvis enorm Sum, der anvendes for at sikre Befolkningens Sundhed, for saa vidt denne kan afficeres af Smitte. Dette maa ogsaa